In de gevoegde zaken:

19-60 — **Société Fives Lille Cail,**

naamloze vennootschap, gevestigd te Parijs, Rue de Montalivet 7, vertegenwoordigd door R. Barraine, hoofd van de administratieve en juridische dienst,

21-60 — **Société Union Sidérurgique du Nord de la France „Usinor",**

naamloze vennootschap, gevestigd te Parijs, rue d'Athènes 14, vertegenwoordigd door R. Damien, president van de Raad van Beheer,

2-61 — **Société des Forges et Ateliers du Creusot,**

naamloze vennootschap, gevestigd te Parijs, rue Pasquier 15, vertegenwoordigd door G. Chambon, directeur,

3-61 — **Société Marrel Frères,**

naamloze vennootschap, gevestigd te Rive de Gier (Loire), rue Claude Drivon 28, vertegenwoordigd door J. Marrel, directeur-generaal,

Verzoeksters

bijgestaan door mr. J. Aron, advocaat bij de Cour d'Appel te Parijs, ten deze domicilie gekozen hebbende ten kantore van de Chambre Syndicale de la Sidérurgie française, Boulevard Joseph II 49, Luxemburg,

tegen

Hoge Autoriteit van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal,

Verweerster

vertegenwoordigd door I. Telchini, juridisch adviseur bij de Hoge Autoriteit, als gemachtigde, en prof. A. de Laubadère, hoogleraar aan de Universiteit van Parijs, als mede-gemachtigde, ten deze domicilie gekozen hebbende te haren kantore, Place de Metz 2, Luxemburg,

betreffende onderscheidenlijk:

a) *Zaak 19-60:*

een beroep tot nietigverklaring van de stilzwijgende beschikking waarbij de Hoge Autoriteit weigert aan verzoekster, Société Fives Lille Cail, een vrachtvergoeding te betalen ad NF 5.764,16, welk bedrag wordt gevormd door het verschil tussen de kosten van het vervoer van schroot naar de fabriek die dit afneemt, enerzijds vanaf het station dat het dichtst bij de plaats van herkomst van het schroot is gelegen en anderzijds vanaf de dichtstbij gelegen zeehaven;

subsidiair tot veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling aan verzoekster van genoemd bedrag ad NF 5.764,16 wegens schadevergoeding;

b) *Zaak 21-60:*

een beroep tot nietigverklaring van de stilzwijgende beschikking waarbij de Hoge Autoriteit weigert aan verzoekster, Société Usinor, een vrachtvergoeding te betalen als voormeld ten bedrage van NF 14.912,71;

subsidiair tot veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling aan verzoekster van genoemd bedrag ad NF 14.912,71 wegens schadevergoeding;

c) *Zaak 2-61:*

een beroep tot nietigverklaring van de executoriale beschikking van de Hoge Autoriteit d.d. 14 december 1960, houdende een bevel aan verzoekster, Société des Forges et Ateliers du Creusot, tot terugbetaling van een bedrag ad NF 20.800,–, dat haar ten onrechte zou zijn uitbetaald in het kader van de vereveningsinstelling voor ingevoerd en gelijksoortig schroot;

subsidiair tot veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling aan verzoekster van genoemd bedrag ad NF 20.800,– wegens schadevergoeding;

d) Zaak 3-61:
een beroep tot nietigverklaring van de executoriale beschikking van de Hoge Autoriteit d.d. 14 december 1960, houdende een bevel aan verzoekster, Société Marrel Frères, tot terugbetaling van een bedrag ad NF 4.760,–;

subsidiair tot veroordeling van de Hoge Autoriteit tot betaling aan verzoekster van genoemd bedrag ad NF 4.760,– wegens schadevergoeding;

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
J. Rueff, *Kamerpresident,*
L. Delvaux, Ch. L. Hammes (*Rechter-Rapporteur*) en R. Rossi, Rechters,
Advocaat-Generaal: K. Roemer,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I – Overzicht van de feiten

Overwegende dat de feiten, die aan het geding ten grondslag liggen, als volgt kunnen worden samengevat:

1. Toen in 1954 bleek dat de schrootvoorraden binnen de Gemeenschap onvoldoende waren voor de dekking van het lopende verbruik en voor een normale voorraadvorming, heeft de Hoge Autoriteit op

grond van artikel 53 van het Verdrag E.G.K.S. een financieel stelsel ingevoerd, waaraan alle schrootverbruikende ondernemingen van de Gemeenschap waren onderworpen en waarbij regelingen werden getroffen, enerzijds voor de gemeenschappelijke aankoop van schroot in derde landen en daarmede gelijkgesteld scheepssloopschroot en anderzijds voor de gelijkschakeling van de prijzen van dit schroot en binnenlands schroot.

2. Sedert de oprichting van het vereveningsstelsel heeft het Gemeenschappelijk Bureau van Schrootverbruikers (nader te noemen G.B.S.V.) voor rekening van de ondernemingen van de Gemeenschap talrijke contracten afgesloten voor de aankoop van scheepssloopschroot op basis van een prijs f.o.r. de meest nabij de werven gelegen stations; de ondernemingen voor wie het schroot bestemd was werden de schrootverkoper aangewezen door de regionale bureaus (in Frankrijk de „Union des consommateurs de ferrailles de France", nader te noemen U.C.F.F.).

3. Wegens het verschil in vrachtprijs voor het vervoer van het schroot naar de plaats van bestemming vanaf enerzijds de invoerhaven en anderzijds de werven waarvan het scheepssloopschroot afkomstig was, hadden sommige schrootverbruikende fabrieken, die dichter bij de invoerhavens dan bij de werven waren gelegen, de neiging, boven scheepssloopschroot de voorkeur te geven aan het over zee uit derde landen ingevoerde schroot.

4. Dientengevolge waren deze ondernemingen alleen dan tot aankoop van scheepssloopschroot bereid, indien hun werd toegezegd dat zij op pariteitsbasis het verschil vergoed zouden krijgen tussen de vrachtkosten vanaf het dichtst bij de werf gelegen station (voor scheepssloopschroot) en de vrachtkosten vanaf de dichtstbij gelegen invoerhaven (voor derde landenschroot).

5. Tussen 1954 en 1958 hebben bepaalde ondernemingen van de Gemeenschap — vooral in Frankrijk, doch ook in Italië en Nederland —, onder wie de vier verzoeksters, van de zijde van het G.B.S.V. een vergoeding ontvangen voor dit verschil in vrachtprijs tot een bedrag van in totaal ongeveer 523.000 dollar.

Bij de pleidooien hebben verzoeksters het bewijs geleverd van de omvang die dit systeem te haren opzichte had aangenomen door de overlegging van afrekeningen over de periode 1954 tot 1958.

Verzoekster sub 1 ontving uit hoofde van de vrachtvergoeding 20.000 dollar; verzoekster sub 2 ontving 70.000 dollar; verzoeksters sub 3 en 4 ieder ongeveer 15.000 dollar.

6. In oktober 1958 ontvingen de vier verzoeksters levering van bepaalde hoeveelheden scheepssloopschroot op grond van verkoopcontracten die het G.B.S.V. had afgesloten, namelijk

a) de Société Fives Lille Cail (verzoekster in de zaak 19-60): 392,120 ton op grond van het contract 2/RN-2568f d.d. 19 september 1958 tussen het G.B.S.V. en de sleepboot- en reddingsmaatschappij „Les Abeilles" te Le Havre;

b) de Société Usinor (verzoekster in de zaak 21-60): 1.014,470 ton op grond van het contract 6/RN-2582f d.d. 24 september 1958 tussen het G.B.S.V. en „Lombarda Metalli" te Milaan;

c) de Société der Forges et Ateliers du Creusot (verzoekster in de zaak 2-61): 2.918 ton op grond van de contracten 766/DN-2588f en 772/DN-2605f d.d. 27 en 29 september 1958 tussen het G.B.S.V. en respectievelijk de Compagnie Minière et Métallurgique en de Société de démolitions navales et terrestres te Parijs;

d) de Société Marrel Frères (verzoekster in de zaak 3-61): 506,220 ton op grond van genoemd contract 772/DN-2605f.

Verzoeksters stellen dat zij tevoren via de U.C.F.F. toestemming hadden verkregen van het G.B.S.V. voor de uitkering van de vrachtvergoeding, berekend op basis van een fictieve invoer van het schroot in de haven van Duinkerken („pariteit Duinkerken", NF 14,70 per ton) of Marseille („pariteit Marseille", NF 10,50 per ton).

Ten bewijze van deze stellingen hebben zij de volgende stukken overgelegd:

— verzoekster in de zaak 19-60, een brief van de U.C.F.F. van 9 oktober 1958 waarbij deze instemt met verlening van de

vrachtvergoeding voor het hierboven sub a) bedoelde contract;

- verzoekster in de zaak 21-60, een brief van 27 oktober 1958 waarin het G.B.S.V. de U.C.F.F. meedeelt dat het erin toestemt dat de fabriek voor wie het schroot is bestemd wegens het hierboven sub b) bedoelde contract wordt gecrediteerd voor een bedrag ad Ffr. 1.470 per ton (pariteit Duinkerken);
- verzoekster in de zaak 2-61, een brief van 15 oktober 1958 waarin het G.B.S.V. de schrootverkoper voor het hierboven sub c) bedoelde contract toestemming geeft een prijs in rekening te brengen „welke overeenkomt met de pariteit Marseille";
- verzoekster in de zaak 3-61, een brief van 21 oktober 1958 waarin het G.B.S.V. de schrootverkoper voor het hierboven sub d) bedoelde contract toestemming geeft zijn rekeningen te verhogen met Ffr. 1.050 per ton (pariteit Marseille).

7. Op 15 maart 1960 zond het Directoraat-Generaal Staal van de Hoge Autoriteit de verzoeksters in de zaken 19-60, Société Fives Lille Cail, en 21-60, Société Usinor, vereveningsafrekeningen over bovengenoemde transacties waarin geen rekening werd gehouden met de overeengekomen vrachtkostenpariteit (NF 5.764,16 voor eerstgenoemde, NF 14.912,71 voor laatstgenoemde).

Deze ondernemingen wendden zich daarop bij brieven van 30 juli en 11 augustus 1960 tot de Hoge Autoriteit met het verzoek de afrekeningen te rectificeren door alsnog rekening te houden met de vrachtkostenpariteit; toen zij na verloop van twee maanden geen antwoord hadden ontvangen, stelden zij op 26 oktober en 5 november 1960 beroep in tegen de stilzwijgende weigerende beschikking die hierin lag opgesloten.

8. De Hoge Autoriteit zond de verzoeksters in de zaken 2-61, Société des Forges et Ateliers du Creusot en 3-61, Société Marrel Frères, op 10 en 14 augustus 1959 voorlopige vereveningsafrekeningen, waarin haar, bij wege van te vergoeden onkosten, het ver-

schil in vrachtkosten werd toegekend, berekend volgens de „pariteit Marseille". Drie van deze vier afrekeningen werden door de Hoge Autoriteit op 10 december 1959 gerectificeerd; in deze gerectificeerde berekeningen werd, evenals in de voorgaande, rekening gehouden met de vergoedingen uit hoofde van de vrachtpariteit.

Dientengevolge ontving verzoekster in de zaak 2-61 een bedrag ad NF 20.800,– en verzoekster in de zaak 3-61 een bedrag ad NF 4.760,–.

Vervolgens kwam de Hoge Autoriteit hierop terug en zond zij beide voornoemde ondernemingen op 15 maart 1960 nieuwe afrekeningen waarbij de voorgaande werden gewijzigd en geen rekening meer werd gehouden met de „pariteit Marseille". Bij executoriale beschikkingen van 14 december 1960 gaf zij verzoeksters opdracht, bovengenoemde bedragen terug te betalen.

Tegen deze beschikkingen werden zowel door de Société Forges et Ateliers du Creusot, als door de Société Marrel Frères op 16 januari 1961 beroepen ingediend, welke onderscheidenlijk werden ingeschreven onder de nummers 2-61 en 3-61.

II – Conclusies van partijen

Overwegende dat *verzoeksters* concluderen:

a) in de zaak 19-60 (Société Fives Lille Cail):

tot nietigverklaring „wegens excès de pouvoir en schending van uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag" E.G.K.S. van de stilzwijgende weigering waarmede de Hoge Autoriteit heeft geantwoord op het bij brief van 30 juli 1960 ingediende verzoek tot betaling van een bedrag ad NF 5.764,16 terzake van de vrachtkostenpariteit;

subsidiair tot veroordeling van de Hoge Autoriteit, uit hoofde van dienstfout voornoemd bedrag ad NF 5.764,16 te betalen bij wege van schadevergoeding;

b) in de zaak 21-60 (Société Usinor):

tot nietigverklaring „wegens excès de pouvoir en schending van uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag" E.G.K.S. van de stilzwijgen-

de weigering waarmede de Hoge Autoriteit heeft geantwoord op het bij brief van 11 augustus 1960 ingediende verzoek tot betaling van een bedrag ad NF 14.912,71 terzake van de vrachtkostenpariteit;

subsidiair tot veroordeling van de Hoge Autoriteit, uit hoofde van dienstfout voornoemd bedrag ad NF 14.912,71 te betalen bij wege van schadevergoeding;

c) in de zaak 2-61 (Société des Forges et Ateliers du Creusot):
tot nietigverklaring „wegens excès de pouvoir en schending van uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag" E.G.K.S. van de executoriale beschikking van de Hoge Autoriteit d.d. 14 december 1960, waarbij requestrante het bevel ontving tot terugbetaling van een bedrag ad NF 20.800,— dat aan haar was uitgekeerd wegens het verschil in vrachtprijs voor het vervoer van scheepssloopschroot, berekend volgens de pariteit Marseille;

subsidiair en voor het geval de executoriale beschikking rechtsgeldig mocht worden geacht, tot veroordeling van de Hoge Autoriteit, uit hoofde van dienstfout voornoemd bedrag ad NF 20.800,— te betalen bij wege van schadevergoeding;

d) in de zaak 3-61 (Société Marrel Frères):
tot nietigverklaring „wegens excès de pouvoir en schending van uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag" E.G.K.S. van de executoriale beschikking van de Hoge Autoriteit d.d. 14 december 1960, waarbij requestrante het bevel ontving tot terugbetaling van een bedrag ad NF 4.760,— dat aan haar was uitgekeerd wegens het verschil in vrachtprijs voor het vervoer van scheepssloopschroot, berekend volgens de pariteit Marseille;

subsidiair en voor het geval de executoriale beschikking rechtsgeldig mocht worden geacht, tot veroordeling van de Hoge Autoriteit, uit hoofde van dienstfout voornoemd bedrag ad NF 4.760,— te betalen bij wege van schadevergoeding;

e) in alle vier de zaken: tot veroordeling van de Hoge Autoriteit in de kosten;

Overwegende dat *verweerster* concludeert tot niet-ontvankelijkverklaring of afwijzing van de door de vier verzoeksters ingestelde beroepen met alle gevolgen van dien, in het bijzonder ten aanzien van de kosten.

III – Middelen en argumenten van partijen

Overwegende dat uit de conclusies van partijen voortvloeit dat primair een vordering tot nietigverklaring (artikelen 33 en 35) en subsidiair een vordering tot schadevergoeding (artikel 40) is ingesteld;

Overwegende dat de middelen en argumenten van partijen als volgt kunnen worden samengevat:

A. *TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID*

De ontvankelijkheid van de beroepen wordt door *verweerster* alleen, en dan nog zonder veel nadruk, ten aanzien van de vorderingen tot nietigverklaring bestreden.

1. *Ontvankelijkheid van de beroepen 19-60 en 21-60 in verband met artikel 35 van het Verdrag.*

Verweerster werpt naar aanleiding van deze beide beroepen de vraag op of de voorwaarden voor een op artikel 35 gegrond beroep wegens nalaten in casu zijn vervuld, zulks in twee opzichten:

a) Op grond van welke bepaling zou de Hoge Autoriteit gehouden zijn geweest de gevraagde beschikking te geven?

b) In het onderhavige geval is geen uitdrukkelijk verzoek om een beschikking aan de Hoge Autoriteit gedaan en is zij bijgevolg evenmin in gebreke gesteld.

Verzoeksters stellen ad a) dat de Hoge Autoriteit, toen zij overging tot „gedeeltelijke" betaling van de bedragen die haar uit hoofde van de verevening verschuldigd waren, het oog had op haar beschikkingen 16-58, 17-58, 23-58, 29-59 en 30-59 waarbij de algemene regels inzake de verevening zijn vastgesteld. Deze regels vormden daardoor de grondslag voor haar verplichting tot uitkering van

de vereveningsbedragen en tevens noodzakelijkerwijs voor de beoordeling van de latere verzoeken om betaling van requestranten.

Verzoeksters beroepen zich nog op het dwingende wettelijke voorschriften van artikel 53 van het Verdrag, dat bepalend is voor de werkwijze van de vereveningsinstelling.

Ad b) voeren zij aan, dat zij de Hoge Autoriteit niet met meer nadruk hadden kunnen verzoeken een beschikking te geven dan is geschied in de brieven van 30 juli en 11 augustus 1960.

Verweerster antwoordt ad a) dat in geen van de beschikkingen waarop verzoeksters zich beroepen voor scheepssloopschroot de terugbetaling van de transportkosten binnen de Gemeenschap is voorgeschreven, ad b), dat het twijfelachtig is of de brieven van juli en augustus 1960 voldoen aan het wezenlijke vormvereiste bedoeld in artikel 35.

2. *Ontvankelijkheid van de beroepen in verband met de „exceptio obscuri libelli"*

Verweerster werpt voorts de „exceptio obscuri libelli" op, zonder het Hof duidelijk te maken of zij doelt op alle vier de beroepen of alleen op de beroepen 19 en 21-60.

Terzake van deze exceptie stelt verweerster dat uit de tekst van de verzoekschriften niet duidelijk blijkt, wat wordt bedoeld met de grieven „excès de pouvoir" en „schending van uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag" die worden aangevoerd tegen de stilzwijgende weigerende beschikkingen en de beschikkingen waarbij terugbetaling wordt gevraagd; beroepen die op dergelijke vage en onnauwkeurige middelen zijn gebaseerd behoren te worden verworpen.

In antwoord hierop stellen *verzoeksters* dat zij op duidelijke en rechtens relevante wijze twee gronden hebben aangevoerd:

a) Het feit dat de Hoge Autoriteit bij vroegere vereveningsuitkeringen herhaaldelijk rekening heeft gehouden met de vrachtpariteit alsmede de toezeggingen die verzoeksters in

casu van het G.B.S.V. hebben ontvangen, hebben te haren gunste een recht in het leven geroepen; de Hoge Autoriteit kon in maart 1960 de gevolgen van deze toezeggingen niet meer op rechtsgeldige wijze teniet doen.

b) Bij repliek stellen zij dat de miskenning van deze feitelijke stand van zaken schending oplevert van een algemeen rechtsbeginsel „hetwelk behoort tot de uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag" E.G.K.S., namelijk het beginsel betreffende de intrekking van administratieve beschikkingen en in het bijzonder betreffende de daartoe in acht te nemen termijnen. Verzoeksters voegen hieraan toe dat, daar het G.B.S.V. steeds onder toezicht en verantwoordelijkheid van de Hoge Autoriteit heeft gefunctioneerd, de „formele verbintenissen" die het „heeft aangegaan" ook voor laatstgenoemde gelden en dat de „vernietiging" daarvan ongeldig zou zijn.

Verweerster antwoordt dat de eigenlijke zin en strekking van de argumenten waarop verzoeksters haar betoog willen doen steunen eerst in de conclusie van repliek zijn aangevoerd.

B. *TEN PRINCIPALE*

Beroepen wegens „excès de pouvoir en schending van uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag"

1. Verzoeksters voeren ter ondersteuning van haar betoog aan, dat de Hoge Autoriteit niet gerechtigd was de maatregelen in te trekken welke het G.B.S.V. had getroffen ten aanzien van de vergoeding voor het transport van scheepssloopschroot, daar partijen aanspraak kunnen maken op deze vergoeding, welk recht zou worden geschonden door intrekking achteraf van de vergoeding.

Bij repliek voeren zij terzake de volgende stellingen aan, teneinde de juridische grondslag en het reglementaire karakter van deze vergoeding aan te tonen:

a) Toen het G.B.S.V. in oktober 1958 instemde met de toekenning van de vrachtvergoeding, handelde het in overeenstemming met een gedragslijn welke het sedert 1954 regel-

matig had gevolgd en welke overigens later door de Hoge Autoriteit werd bekrachtigd doordat deze op dezelfde wijze handelde ten aanzien van de verzoeksters sub 3 en 4.

b) Van deze toezegging maakten zij de aanvaarding van de litigieuze leveranties afhankelijk, die zij volgens artikel 1, sub 5, van de statuten van het G.B.S.V. vrij waren te accepteren of, indien de schrootprijs niet interessant was, te weigeren; de Hoge Autoriteit, verantwoordelijk voor de handelingen van het G.B.S.V. dat zij door middel van een permanente vertegenwoordiger onder toezicht hield, was aan deze toezegging gebonden.

In dit verband beroepen verzoeksters zich tevens op aansprakelijkheid van de Hoge Autoriteit wegens dienstfout.

c) Op grond van de inzake de herroeping van — eventueel onwettige — administratieve handelingen toepasselijke regels bevond de Hoge Autoriteit zich rechtens in de onmogelijkheid, in maart 1960, derhalve na verloop van zeventien maanden, de gevolgen ongedaan te maken van de in oktober 1958 door het G.B.S.V. gedane toezeggingen, ongeacht de redenen die zij daarvoor kon hebben, zulks te minder nu de Hoge Autoriteit verzoeksters niet heeft beschuldigd van kwade trouw ten gevolge van het verstrekken van verkeerde of onjuiste inlichtingen.

d) Aan het beginsel dat intrekking van administratieve beschikkingen is verboden kan geen afbreuk worden gedaan door het voorlopige karakter van de afrekeningen of betalingen uit hoofde van de verevening. Deze laatste zijn van voorlopige aard omdat er wijzigingen in kunnen worden aangebracht welke het gevolg zijn van feitelijke correcties in de berekeningen of van rectificaties van de bij de berekeningen gebruikte gegevens, doch niet van wijzigingen in de beginselen zelf, waaraan, zijn zij eenmaal aanvaard, niet meer kan worden getornd.

Door de beschikkingen van het G.B.S.V. zijn derhalve aan verzoeksters subjectieve rechten toegekend, welke de Hoge Autoriteit haar niet meer kan ontnemen.

2. *Verweerster* voert tegen het betoog van verzoeksters vier argumenten aan, welke aldus kunnen worden samengevat:

   a) In casu is in feite geen sprake van intrekking van een administratieve beschikking;

   b) De „verbintenissen" waarop verzoeksters zich beroepen als bevattende beschikkingen zijn rechtens irrelevant, daar zij op onregelmatige wijze en door onbevoegde personen zijn aangegaan;

   c) Deze „verbintenissen" zijn volstrekt nietig omdat zij indruisen tegen de grondbeginselen van het Verdrag en van de vereveningsinstelling;

   d) Op grond van het voorlopige karakter dat de afrekeningen en de betalingen kenmerkt is rectificatie of terugvordering mogelijk.

In het algemeen stelt verweerster ten aanzien van de feitelijke situatie, dat de vrachtvergoeding geenszins algemeen gebruikelijk is geweest zoals verzoeksters stellen, doch in Frankrijk tamelijk veel schijnt te zijn voorgekomen, in Italië en Nederland slechts weinig of althans zeer ongelijk, en ten slotte in Duitsland, België en Luxemburg in het geheel niet.

Verzoeksters stellen terzake, dat de kwestie van de vrachtpariteit zich niet of slechts zeer zelden voordoet in de landen waar de zeehavens zich op gelijke of grotere afstand van de fabrieken bevinden dan de werven waarvan het scheepssloopschroot afkomstig is.

Wat de juridische argumenten betreft:

a) *Verweerster* stelt in de eerste plaats, dat de intrekking van een administratieve handeling bestaat in een besluit van een overheidsinstantie dat betrekking heeft op een handeling die zij zelf heeft uitgevaardigd en waarop zij wenst terug te komen. Dit is in casu niet het geval, daar

   – in de zaken 19-60 en 21-60 door de Hoge Autoriteit geen beschikking is genomen; de Hoge Autoriteit trekt dus geen

beschikking in, doch is slechts van mening dat verbintenissen die door terzake onbevoegde ambtenaren van het G.B.S.V. op onrechtmatige wijze zijn aangegaan krachteloos zijn en niet behoren te worden nagekomen;

— in de zaken 2-61 en 3-61 het bevel tot terugbetaling niets anders is dan de terugvordering van bij vergissing onverschuldigd betaalde bedragen.

In elk geval heeft het Hof zelf in het arrest 42 en 49-59 (S.N.U.P.A.T.) erkend dat intrekking van een administratieve handeling met terugwerkende kracht toelaatbaar is in gevallen als het onderhavige, waar het algemene belang dat de Gemeenschap heeft bij een normaal verloop van de vereveningsinstelling het wint van het bijzondere belang dat sommige ondernemingen hebben bij het behouden van een onrechtmatig voordeel.

Bij dupliek stelt zij ter ondersteuning van dit betoog, dat gedurende het tijdvak waarin de litigieuze koopovereenkomsten tot stand kwamen, de prijs van geïmporteerd schroot minder hoog lag dan die van scheepssloopschroot.

Verzoeksters bestrijden deze laatste stelling door bij repliek statistieken over te leggen met de bedoeling aan te tonen dat, ondanks de financiële last die het gevolg is van de toekenning van de transportpariteit, de aankoop en het verbruik van scheepssloopschroot in het belang was van de Gemeenschap, daar de kostprijs daarvan aanzienlijk lager lag dan die van ingevoerd schroot.

Zij voegen hieraan toe dat de Gemeenschap in ieder geval geen belang had bij de invoer van schroot ten koste van buitenlandse deviezen.

b) Ten slotte stelt *verweerster* dat de „verbintenissen" van het G.B.S.V., daar zij waren aangegaan door terzake onbevoegde ambtenaren van het G.B.S.V., rechtens irrelevant waren en bijgevolg geen rechtsregel in het leven riepen of bevatten die was onderworpen aan de beginselen welke gelden voor de intrekking van administratieve handelingen. Immers:

(i) Noch het G.B.S.V., noch het Vereveningsfonds voor ingevoerd schroot waren bevoegd, zonder goedkeuring van de Hoge Autoriteit, eigenmachtig te beslissen dat het nadeel dat voor sommige ondernemingen uit hun geografische ligging voortvloeide zou worden gecompenseerd door de uitbetaling van het vrachtprijsverschil.

De Hoge Autoriteit wijst er terzake op, dat haar permanente vertegenwoordiger of diens plaatsvervanger de beslissing van de Raad van het G.B.S.V. of van het Fonds aan de goedkeuring van de Hoge Autoriteit kon onderwerpen.

Verweerster stelt, dat reeds voor 1956 binnen de Raad van het G.B.S.V. onenigheid heerste over de invloed die de geografische ligging der ondernemingen kon uitoefenen op de vaststelling van de vereveningsprijs.

Ter oplossing van het geschil heeft de Hoge Autoriteit achtereenvolgens de beschikkingen 34-56, 19-58, 15-59 en 18-60 genomen, waarbij de vereveningsprijs voor het met importschroot gelijkgesteld schroot dat binnen de Gemeenschap werd ingezameld „uitdrukkelijk" werd gebonden aan de plaats waar het door de verkoper was ingezameld en waarbij het beginsel werd vastgesteld dat op de vereveningsprijs geen correctie kan worden aangebracht teneinde geheel of ten dele rekening te houden met vrachtprijzen of andere kosten welke verschuldigd zijn tussen de voor de vereveningsprijs vastgestelde plaats van levering en de plaats waar het schroot wordt verbruikt.

Verzoeksters voeren hiertegen aan, dat de laatstgenoemde beschikkingen (19-58, 15-59 en 18-60) zijn afgekondigd na de verbintenissen die het G.B.S.V. in oktober 1958 op zich had genomen, en dat overigens de beschikkingen van verweerster vóór de beschikking 18-60 niet uitdrukkelijk een verbod bevatten tot toepassing van de correctie terzake van de vrachtvergoeding waarop verzoeksters zich beroepen; bijna twee jaar voor het tijdstip

waarop de beschikking 18-60 werd gepubliceerd, 24 augustus 1960, was het litigieuze schroot aan verzoeksters geleverd.

(ii) De onbevoegdheid van het G.B.S.V. en van het Vereveningsfonds strekt zich a fortiori ook uit tot de ambtenaren die deel uitmaakten van het bestuur van deze organen en in nog sterkere mate tot alle andere ondergeschikte ambtenaren, aan wie de Raden van Beheer alleen bevoegdheid konden delegeren ter vervulling van zuiver uitvoerende werkzaamheden. Alle beslissingsbevoegdheid die leidde tot aansprakelijkheid van de organen van de vereveningsinstelling kwam uitsluitend toe aan de verschillende Raden van Beheer.

Deze situatie, welke voortvloeide uit de gepubliceerde statuten van de organen, kon verzoeksters, en a fortiori haar lasthebber bij het G.B.S.V., namelijk de U.C.F.F., niet onbekend zijn.

Verzoeksters voeren hiertegen de stelling aan dat, zelfs indien de door de Hoge Autoriteit opgerichte en aan haar toezicht onderworpen financiële instellingen de grenzen van hun met hun interne structuur samenhangende bevoegdheid hadden overschreden, zij ten opzichte van derden te goeder trouw geldige „verbintenissen" hadden kunnen aangaan op grond van hun schijnbare vertegenwoordigingsbevoegdheid, zonder steeds vooraf behoeven aan te tonen dat de Hoge Autoriteit goedkeuring had verleend.

(iii) *Verweerster* voert voorts aan, dat maatregelen zoals die welke in de litigieuze verbintenissen lagen opgesloten na de publikatie van de beschikking 13-58 alleen van haarzelf afkomstig hadden kunnen zijn.

Deze basisbeschikking 13-58, welke is genomen na en ter uitvoering van het arrest van het Hof in de zaak 9-56 (Meroni), heeft uitdrukkelijk een eind gemaakt aan de delegatie van bevoegdheid die tevoren aan het G.B.S.V. en aan het Fonds was verleend.

Vanaf 1 augustus 1958 konden deze organen alleen met uitvoeringswerkzaamheden worden belast; elke instelling, instantie of ambtenaar buiten de Hoge Autoriteit was dus volstrekt onbevoegd tot het geven van een beschikking als die waarbij de terugbetaling van de transportpariteit werd goedgekeurd. „Toezeggingen" als die waarop verzoeksters zich beroepen, welke dateren van september 1958, berustten dus op maatregelen die geen rechtskracht bezaten en hadden, aangenomen dat de Hoge Autoriteit haar standpunt had willen wijzigen, door deze moeten worden uitgevaardigd in de vorm en op grond van een algemene beschikking.

Verzoeksters antwoorden dat het G.B.S.V., waarvoor trouwens de Hoge Autoriteit aansprakelijk was, het beginsel van de vrachtpariteit steeds heeft erkend.

De Hoge Autoriteit heeft het beginsel na 1 augustus 1958 tweemaal zelf toegepast en heeft, na verifiëring van de bijbehorende afrekeningen, de litigieuze bedragen gestort. De vroeger door het G.B.S.V. aangegane verbintenissen konden niet op duidelijker wijze worden bekrachtigd.

c) *Verweerster* stelt dat het systeem van de vrachtpariteit zowel in strijd was met de in artikelen 4, sub b, en 3, sub b, van het Verdrag neergelegde algemene beginselen van non-discriminatie en van gelijke toegang tot de produktiebronnen als met de grondgedachte van de vereveningsinstelling. Haar permanente vertegenwoordiger bij het G.B.S.V. had zich hiermede dus niet accoord kunnen verklaren, zelfs indien hij ervan op de hoogte zou zijn geweest; doch de Hoge Autoriteit heeft eerst van het vraagstuk kennisgenomen nadat het G.B.S.V. en het Fonds in het stadium van liquidatie waren geraakt.

Trouwens, het beginsel waarop verzoeksters haar aanspraken gronden had logischerwijs behoren te worden toegepast op ingevoerd schroot in de gevallen waarin de verbruikers zich op ongelijke afstand van de verschillende zeehavens bevonden. Doch dit laatste is nimmer gesteld.

Het beginsel van de terugbetaling van de „vrachtpariteit" is dus nimmer door de Hoge Autoriteit aanvaard en is, zodra op dit gebied van dwalingen was gebleken, uitdrukkelijk door haar veroordeeld.

Verzoeksters antwoorden hierop, dat de litigieuze toezeggingen noch met artikel 3, sub b, noch met artikel 4, sub b, van het Verdrag in strijd zijn.

— In de eerste plaats beantwoorden zij aan het beginsel van de gelijke toegang daar, indien de toezeggingen hadden ontbroken, bepaalde fabrieken van de bevoorrading met sloopschroot van schepen zouden zijn uitgesloten.

— In de tweede plaats leiden de beslissingen van het G.B.S.V. niet tot de opbouw doch integendeel tot de afbraak van een discriminatie tussen de verbruikers van ingevoerd schroot en de verbruikers van sloopschroot van schepen, daar zij tot gevolg hebben dat beiden in dezelfde omstandigheden komen te verkeren.

— Evenmin is er sprake van discriminatie tussen de verschillende ondernemingen die gebruik maken van sloopschroot van schepen, daar het beginsel van de terugbetaling der vrachtkosten is toegepast op alle ondernemingen in de zes landen die een nadelig vrachtverschil konden bewijzen.

— Verzoeksters voeren voorts aan dat de transportpariteit in het belang is van de gehele collectiviteit. Deze neemt voor haar rekening het verschil van de aankoopsprijs van ingevoerd en daarmede gelijkgesteld schroot, waartoe ook sloopschroot van schepen behoort, ten opzichte van de vereveningsprijs. Zolang de verevening heeft bestaan is de kostprijs van scheepssloopschroot f.o.r. stapelplaats aanzienlijk lager geweest dan de kostprijs van overzee ingevoerd schroot c.i.f. invoerhaven; de collectiviteit had er dus belang bij, dat al het beschikbare sloopschroot van schepen werd gekocht. De door het G.B.S.V. aangegane verbintenissen hadden dus tot gevolg dat de kosten van de verevening werden gedrukt en dat de uitvoer werd verhin-

derd van bepaalde hoeveelheden schroot die voor de verbruikers in hun geheel bijzonder voordelig waren; aldus werd gehandeld in het belang van een van de voornaamste doeleinden van het Verdrag, namelijk dat behoort te worden gewaakt voor een zo laag mogelijke prijsstelling volgens artikel 3, sub c.

Verweerster voert hier tegen aan, dat de opvatting van verzoeksters voortvloeit uit een onjuiste uitleg van de principiële bepalingen van het Verdrag betreffende de beginselen van gelijke toegang en van non-discriminatie. Deze opvatting leidt tot een kunstmatige correctie van de bestaande, uit de geografische ligging voortvloeiende natuurlijke verschillen; het zou volkomen in strijd zijn met de grondbeginselen van het Verdrag, in het vereveningsstelsel een systeem in te voeren waarbij bepaalde wijzigingen werden aangebracht op grond van de afstand die de ondernemingen van hun bevoorradingsbronnen scheidt.

Verzoeksters voeren in dit verband aan, dat de Hoge Autoriteit op het gebied van schroot niettemin haar goedkeuring heeft gehecht aan een opheffing van ongelijkheden die het gevolg waren van de geografische verhoudingen, door op de vereveningsprijs van schroot 2 dollar toe te leggen naargelang de invoer al dan niet over land of langs de binnenwateren geschiedde; een dergelijke vergoeding is volkomen afhankelijk van geografische toevalligheden.

d) (i) *Verweerster* stelt dat niet in twijfel kan worden getrokken, dat zij met recht streeft naar terugbetaling van hetgeen ten onrechte is uitbetaald, gezien de omstandigheid dat het vereveningsstelsel op publiekrechtelijke beginselen berust en dat de betalingen door deze financiële instelling noodzakelijkerwijs een voorlopig karakter dragen.

Zij ontkent dat het voorlopige karakter van de afrekeningen een zo beperkte strekking heeft als in de opvatting van verzoeksters het geval is. Het spreekt vanzelf dat materiële vergissingen steeds mogen worden hersteld;

indien wordt gezegd dat een afrekening slechts een voorlopig karakter draagt, betekent dit dat er later wijzigingen in kunnen worden aangebracht welke verder gaan dan materiële rectificatie, bij voorbeeld wijzigingen in verband met het feit dat bij de eerste berekening ten onrechte bepaalde elementen in aanmerking zijn genomen. Dit voorlopige karakter gaat weliswaar niet zover dat de beginselen zelf kunnen worden gewijzigd; echter de aangevallen beschikkingen betreffende de terugbetaling brengen geen wijziging in beginselen die de Hoge Autoriteit naar de mening van verzoeksters tevoren zou hebben aanvaard.

(ii) *Verweerster* ontkent, met betrekking tot de betekenis van de vergissingen die haars inziens voor rectificatie in aanmerking komen, meer in het bijzonder ten aanzien van verzoeksters in de zaken 2-61 en 3-61, dat het feit dat in de eerste afrekening en vervolgens in sommige van de nieuwe gerectificeerde afrekeningen de teruggave van de transportpariteit is opgenomen, aldus kan worden uitgelegd dat zij daardoor heeft besloten het beginsel van de terugbetaling te aanvaarden en de vroegere toezeggingen en verbintenissen van het G.B.S.V. te bekrachtigen; zij heeft slechts de bedoeling gehad een uitvoeringsbeschikking te geven, en in deze beschikking is een vergissing geslopen.

Indien het tegendeel zou worden aangenomen, zou dit betekenen dat de Hoge Autoriteit welbewust zou zijn ingegaan tegen haar eigen algemene beschikkingen en voorts tussen de ondernemingen van de Gemeenschap zou hebben willen discrimineren, hetgeen uitdrukkelijk in het Verdrag is verboden.

De Hoge Autoriteit heeft slechts een vergissing gemaakt die zij verplicht was te herstellen. Hiertoe was zij, op grond van het voorlopige karakter van de afrekeningen, in ieder geval bevoegd.

Beroepen tot schadevergoeding wegens dienstfout

1. *Verzoeksters* stellen dat verweerster een dienstfout heeft begaan doordat zij haar veranderde standpunt niet tijdig heeft bekendgemaakt en aldus de ondernemingen verbintenissen heeft laten aangaan waarvan deze zich zouden hebben onthouden indien zij behoorlijk waren ingelicht.

Haars inziens had de Hoge Autoriteit, zodra zij zelf het beheer van de vereveningsinstelling in handen nam – 24 juli 1958 – onverwijld behoren mede te delen, dat zij een einde wenste te maken aan het sedert 1954 bij voortduring toegepaste systeem van terugbetaling van de vrachtpariteit. Door dit na te laten, door bijna twee jaar te wachten alvorens haar standpunt expressis verbis duidelijk te maken en door zelf de verbintenissen van het G.B.S.V. ten opzichte van verzoeksters in de zaken 2 en 3-61 na te komen heeft de Hoge Autoriteit een dienstfout begaan waarvoor zij aansprakelijk is. Zij behoort dus te worden veroordeeld tot vergoeding aan verzoeksters van de geleden schade, die deze waarderen op de bedragen waarop zij aanspraak konden maken ter zake van extra transportkosten.

Verweerster antwoordt hierop, dat de terugbetaling der vrachtkosten slechts berustte op een dwaling welke tot enkele ondernemingen van de Gemeenschap beperkt is gebleven en geenszins beantwoordde aan een regelmatig gevolgde algemene gedragslijn, voortvloeiende uit een standpunt dat verweerster had ingenomen en op een zeker tijdstip had besloten te verlaten. Haar weigering om met de vrachtpariteit rekening te houden impliceerde dus geenszins een wijziging in haar houding, waarvan zij de betrokkenen op de hoogte had behoren te stellen, doch betekende dat zij de door haar ingevoerde rechtsregels in toepassing bracht; zij ontkent dat zij een fout zou hebben begaan door de ondernemingen geen mededeling te doen van het verlaten van een gedragslijn die noch in overeenstemming was met het Verdrag, noch algemeen werd gevolgd.

Indien verzoeksters zich over een gebrek aan voorlichting beklagen, treedt tevens aan het licht dat zij zelf onzorgvuldig hebben gehandeld door, vooral na de openbaarmaking van de beschikking

13-58, zich te houden aan beloften die gedaan werden op de wijze als door verzoeksters is aangeduid: sedert de publikatie van deze beschikking moest het haar bekend zijn, dat de uitvoeringsorganen waarmede zij contact hadden volstrekt onbevoegd waren tot het nemen van principiële besluiten zoals het in geding zijnde besluit. Deze fout van verzoeksters, die zichzelf als slachtoffers beschouwen, sluit een aansprakelijkheid van verweerster uit.

2. *Verzoeksters* beschouwen eveneens als een dienstfout van de Hoge Autoriteit de door verweerster zelf onrechtmatig genoemde werking van de vereveningsinstelling waarvoor de verantwoordelijkheid bij haar berustte.

Het G.B.S.V. heeft steeds onder toezicht van de Hoge Autoriteit en niet onder dat van de ondernemingen gestaan; derhalve was alleen de Hoge Autoriteit verplicht, een onderzoek in te stellen naar de maatregelen waartoe het G.B.S.V. besloot.

Indien, gelijk verweerster stelt, de toezeggingen van het G.B.S.V. kennelijk ongeldig waren, heeft de Hoge Autoriteit in ernstige mate gefaald door in twee van de onderhavige gedingen via de handtekening van een van haar Directeuren-Generaal voorschriften ten uitvoer te leggen die zo kennelijk onjuist waren.

Verzoeksters wijzen er overigens op, dat volgens de stelling van verweerster de toezeggingen van het G.B.S.V., waarop verzoeksters zijn afgegaan, nietig zijn als zijnde afkomstig van onbevoegde ambtenaren, die zonder de goedkeuring van de Hoge Autoriteit hebben gehandeld. Het G.B.S.V. heeft dus een dienstfout begaan door zich niet tevoren tot de Hoge Autoriteit te wenden; deze laatste is aansprakelijk voor de handelwijze van het G.B.S.V.; elke dienstfout van dit orgaan staat gelijk met een dienstfout van de Hoge Autoriteit.

Verweerster antwoordt, dat weliswaar bij de beschikking 14-55 van 26 maart 1955 het beheer over de vereveningsinstelling is toevertrouwd aan het G.B.S.V. en aan het Fonds „onder verantwoordelijkheid van de Hoge Autoriteit", doch dat deze bepaling niet aldus moet worden uitgelegd dat de verantwoordelijkheid automatisch en

volledig wordt verschoven, doch alleen dat genoemde organen onder toezicht van de Hoge Autoriteit worden gesteld, die aansprakelijk is voor een behoorlijke uitoefening van dit toezicht.

Wat dus van de Hoge Autoriteit kan worden geëist is een normale zorgvuldigheid bij de uitoefening van het toezicht; zij kan alleen dan aansprakelijk worden gesteld, indien zou blijken dat dit toezicht gebrekkig is geweest.

Teneinde deze beweerde gebreken in concreto te kunnen beoordelen dient rekening te worden gehouden met de technische moeilijkheden die het beheer van een vereveningsinstelling kan opleveren en met de termijnen die nodig zijn om de eventueel begane onregelmatigheden of vergissingen te herstellen.

Op grond van deze opmerkingen meent verweerster dat haar geen ernstige onzorgvuldigheid kan worden verweten.

3. *Verweerster* stelt bij dupliek, dat de waardering van de schade door verzoeksters onjuist is en berust op een verwarring tussen excès de pouvoir en aansprakelijkheid wegens dienstfout.

Daar de toezeggingen waarop verzoeksters zich beroepen ongeldig waren, verliest de betaling van de bedragen waarop deze toezeggingen betrekking hadden iedere rechtsgrond.

De beweerde schade behoort dus „rechtstreeks, zoals zij werkelijk is geweest" te worden gewaardeerd. De schade waarop verzoeksters zich beroepen zou het gevolg zijn van de omstandigheid dat zij hebben afgezien van de aankoop van ingevoerd schroot dat voor haar voordeliger zou zijn geweest. Doch reeds het criterium „pariteit Duinkerken", waarop zij zich beroepen, is willekeurig.

IV – Procedure

Overwegende dat de beroepen aan de vormvoorschriften voldoen en binnen de voorgeschreven termijnen zijn ingesteld;

dat de procedure, tijdens welke de zaken zijn gevoegd, regelmatig is verlopen;

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

I — De beroepen tot nietigverklaring

TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat de beroepen in de eerste plaats uit het oogpunt van de ontvankelijkheid dienen te worden beschouwd;

dat ten aanzien hiervan onderscheid moet worden gemaakt tussen de zaken 19 en 21-60 enerzijds en 2 en 3-61 anderzijds;

1. *Zaken 19 en 21-60*

Overwegende dat verzoeksters in rechte opkomen tegen een stilzwijgende beschikking van de Hoge Autoriteit waarbij deze haar verzoeken tot betaling van bepaalde bedragen ter zake van de transportpariteit heeft afgewezen;

dat voor de vraag van de ontvankelijkheid derhalve dient te worden gelet op de voorwaarden welke artikel 35 van het Verdrag stelt aan het indienen van een beroep wegens nalaten;

Overwegende dat de ontvankelijkheid van een dergelijk beroep in de eerste plaats wordt bepaald door de vraag of de Hoge Autoriteit overeenkomstig de bepalingen van het Verdrag of van de uitvoeringsvoorschriften was gehouden een beschikking te geven of een aanbeveling te doen;

Overwegende dat in casu vaststaat dat geen enkele bepaling van het Verdrag of algemene of individuele beschikking, houdende uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag, enig voorschrift of regeling bevat omtrent een vergoeding ter zake van de vrachtpariteit;

dat ook geen van de beschikkingen die de Hoge Autoriteit overeenkomstig artikel 53 van het Verdrag — wettelijke grondslag voor de oprichting en werking van de vereveningsinstelling — heeft uitgevaardigd terzake een regeling inhoudt;

dat, zonder dat een onderzoek behoeft te worden ingesteld naar de vraag of de gedragslijn, die gedurende zekere tijd ten opzichte

en ten voordele van verzoeksters werd gevolgd, krachtens deze beschikkingen uitdrukkelijk was verboden, bedoelde beschikkingen in geen geval, bij gebreke van een algemene wettelijke grondslag, uitvoeringsvoorschriften vormden waaruit voor de Hoge Autoriteit de verplichting voortvloeide om op een bepaalde wijze te handelen;

dat, daar de Hoge Autoriteit niet tot handelen was gehouden, de voorwaarden van artikel 35, lid 1, derhalve niet zijn vervuld;

Overwegende voorts dat, daar het middel détournement de pouvoir niet is opgeworpen, niet behoeft te worden nagegaan of in de zin van het tweede lid van artikel 35 voor de Hoge Autoriteit een mogelijkheid tot handelen bestond;

Overwegende dat bijgevolg, nu aan de vereisten van artikel 35 van het Verdrag niet is voldaan, de vordering van verzoeksters niet-ontvankelijk dient te worden verklaard;

2. *Zaken 2 en 3-61*

Overwegende dat verweerster aanvoert, dat uit de tekst van de verzoekschriften niet voldoende duidelijk blijkt, welke de inhoud en de strekking is van de middelen „excès de pouvoir" en „schending van uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag", die zouden kunnen leiden tot nietigverklaring van de bestreden beschikkingen;

dat aldus inbreuk wordt gemaakt op de dwingende regelen van artikel 22 van het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van de E.G.K.S., jo artikel 38 van het reglement voor de procesvoering, bepalende dat de verzoekschriften waarbij een zaak aanhangig wordt gemaakt een „summiere uiteenzetting van de aangevoerde gronden" dienen te bevatten;

Overwegende dat uit het betoog van de Hoge Autoriteit niet duidelijk valt af te leiden, of zij zowel de verzoekschriften in de zaken 2 en 3-61 als die in de zaken 19 en 21-60 uit het oogpunt van de vorm wenst te bestrijden;

dat het Hof evenwel ambtshalve op deze vraag dient in te gaan, daar de voorschriften betreffende de vorm der verzoekschriften niet

alleen in het belang van partijen zijn geschreven, doch tevens het Hof in staat moeten stellen tot het uitoefenen van zijn toetsingsrecht;

Overwegende ten aanzien van de bewoordingen der verzoekschriften, dat kan worden toegegeven dat partijen bij het voordragen van de middelen waarop een beroep is gebaseerd niet zijn gebonden aan de woorden en de opsomming van artikel 33, lid 1, en dat zij de middelen niet behoeven te kwalificeren, doch kunnen volstaan met het aanvoeren van feitelijke of rechtsgronden, evenwel op voorwaarde dat uit het verzoekschrift voldoende duidelijk blijkt, welke van de in het Verdrag bedoelde middelen wordt aangevoerd;

dat de blote opsomming van de middelen in het verzoekschrift niet voldoet aan de vereisten van het Statuut en het Reglement;

dat de in deze regelingen gebruikte woorden „summiere uiteenzetting van de gronden" betekenen dat het verzoekschrift duidelijk dient te laten uitkomen, waarop het aan het beroep ten grondslag liggende middel is gebaseerd;

dat het aangevoerde middel derhalve dient te berusten op de voorgedragen uiteenzetting der feiten;

dat zulks evenwel in casu niet het geval is;

dat toch verzoeksters volstaan met de Hoge Autoriteit te betichten van „excès de pouvoir" en schending van de uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag, zonder de gronden aan te geven voor het bestaan van „excès de pouvoir" — een algemene uitdrukking welke alle middelen van het beroep tot nietigverklaring van artikel 33 kan omvatten — en voorts zonder de rechtsregel te noemen, waarvan de schending door de Hoge Autoriteit een beroep zou rechtvaardigen;

dat het beroep op de stelling, dat het G.B.S.V. of de Union des consommateurs de ferrailles de France zich bij het afsluiten van schrootcontracten ten opzichte van verzoeksters hebben verbonden of een belofte hebben gedaan, niet wijst op een algemene en abstracte rechtsregel, waarvan de schending aanleiding kan geven tot een beroep tot nietigverklaring;

dat verzoeksters eerst bij repliek de beweerdelijk geschonden „rechtsregel" omschrijven als het algemene beginsel dat de intrekking van administratieve handelingen beheerst, welk beginsel „behoort tot de uitvoeringsvoorschriften van het Verdrag" E.G.K.S.;

dat de aldus omschreven nietigheidsgrond noch rechtstreeks noch impliciet in de inleidende verzoekschriften is aangevoerd;

dat deze grond geen uitbreiding van een reeds aangevoerd middel, doch een geheel nieuw middel vormt;

dat dit middel derhalve tardief is opgeworpen, zodat de vorderingen niet-ontvankelijk dienen te worden verklaard;

II – De beroepen tot schadevergoeding

A. *TEN AANZIEN VAN DE ONTVANKELIJKHEID*

Overwegende dat de vier verzoeksters een vergoeding in geld vorderen voor de schade die haar zou zijn berokkend door een dienstfout van de Hoge Autoriteit, daartoe stellende:

dat deze dienstfout van drieledige aard is;

dat de Hoge Autoriteit in de eerste plaats heeft nagelaten tijdig haar gewijzigde standpunt ten aanzien van de vrachtvergoeding bekend te maken, waardoor de ondernemingen verbintenissen hebben aangegaan waarvan zij zich zouden hebben onthouden indien zij behoorlijk waren ingelicht;

dat de Hoge Autoriteit voorts geen behoorlijke controle heeft uitgeoefend teneinde de onder haar toezicht of leiding staande organen te beletten, verkeerde initiatieven te nemen en ongeldige verbintenissen aan te gaan;

dat zij ten slotte de verantwoordelijkheid draagt voor de onregelmatige en onjuiste werking van de vereveningsinstelling;

Overwegende dat de vorderingen tot schadevergoeding van verzoeksters derhalve niet zijn gegrond op het middel, dat de Hoge Autoriteit haar de door het G.B.S.V. toegekende rechten en voordelen ten onrechte heeft ontnomen;

dat de grondslag van deze beroepen dus los staat van die van de beroepen tot nietigverklaring;

dat deze beroepen derhalve ontvankelijk zijn;

B. *TEN PRINCIPALE*

1. Ten aanzien van de gestelde dienstfout van de Hoge Autoriteit

Overwegende dat verweerster stelt dat verzoeksters haar ten onrechte verwijten, in 1958 haar standpunt ten opzichte van de vrachtpariteit te hebben gewijzigd;

dat zij integendeel steeds de mening is toegedaan geweest, dat deze pariteit geen onderdeel kan vormen van de vereveningsprijs;

dat de Hoge Autoriteit ter ondersteuning van deze stelling in de eerste plaats een beroep doet op de beschikking 34-56;

dat zij voorts aanvoert dat de vraag betreffende de uitkering van de vrachtvergoeding weliswaar intern bij het G.B.S.V. naar voren is gekomen, doch dat daarover nimmer in een principiële beschikking is beslist;

dat het evenwel niet noodzakelijk voorkomt, deze argumenten te onderzoeken;

dat, zelfs indien deze stellingen gegrond waren, daardoor nog niet het door de Hoge Autoriteit erkende feit ongedaan zou worden gemaakt, dat verscheidene malen beloften tot terugbetaling van de vrachtvergoeding zijn gedaan en nagekomen;

Overwegende dat deze beloften slechts het gevolg kunnen zijn geweest van een onvoldoende controle van de Hoge Autoriteit op de vereveningsinstelling, zodat, gelijk trouwens uit haar eigen stellingen valt af te leiden, het haar is ontgaan dat bepaalde methoden werden toegepast welke met haar beleid inzake de vrachtpariteit in strijd waren;

Overwegende dat de Hoge Autoriteit tevergeefs haar onkunde omtrent bestaan en omvang van de vrachtpariteit tracht te verklaren door de betekenis ervan te verkleinen en terug te brengen tot „een dwaling welke tot enkele ondernemingen in een van de landen van de Gemeenschap beperkt is gebleven";

dat toch de omvang van de uit hoofde van de vrachtpariteit aan Franse, Italiaanse en Nederlandse ondernemingen gedane betalingen (respectievelijk 349.021, 160.000 en 13.000 dollar), derhalve een bedrag van in totaal meer dan een half miljoen dollar, zeker haar aandacht had behoren te trekken indien zij een behoorlijk toezicht had uitgeoefend, temeer omdat zij bij de Raden van Beheer van de organen te Brussel een permanente vertegenwoordiger had;

dat de Hoge Autoriteit in ieder geval, reeds omdat zij – in welke vorm dan ook – aan de vereveningsinstelling haar goedkeuring heeft gehecht, dit stelsel diende te controleren, welk beginsel trouwens is neergelegd in het eerste artikel van de beschikkingen 22-54 en 14-55 waarbij de instelling in het leven werd geroepen;

Overwegende dat het gebrek aan toezicht dat de Hoge Autoriteit aan de dag heeft gelegd in de onderhavige gedingen duidelijk tot uitdrukking komt;

dat toch in casu verzoeksters de toezegging, dat de vrachtvergoeding zou worden uitgekeerd, hebben verkregen op een tijdstip waarop de Hoge Autoriteit zich niet meer beperkte tot het alleen maar uitoefenen van toezicht op de vereveningsinstelling, doch zelf, bij de beschikking 13-58, het beheer van de instelling ter hand had genomen;

dat zij, gewaarschuwd door de moeilijkheden die zich vroeger hadden voorgedaan, haar waakzaamheid ten opzichte van de organen die in de praktijk voor haar hun werkzaamheden bleven uitoefenen had behoren te verdubbelen;

dat de Hoge Autoriteit doordat zij niet heeft belet dat de in het verleden gevolgde praktijken werden voortgezet en in het bij-

zonder dat in oktober 1958 aan de vier verzoeksters beloften werden gedaan betreffende de toekenning van de vrachtvergoeding — welke ook de redenen van dit nalaten mogen zijn — de verplichting tot het uitoefenen van toezicht, die een zorgvuldig bestuur haar oplegt, ernstig heeft verwaarloosd, hetgeen een fout oplevert waarvoor zij aansprakelijk is;

Overwegende dat verweerster nog aanvoert dat verzoeksters door het gebrek aan toezicht niet in haar belangen kunnen zijn geschaad, daar zij zich ervan bewust hadden moeten zijn dat de te haren gunste genomen maatregelen onwettig en de organen, van wie die maatregelen afkomstig waren, onbevoegd waren;

dat deze stelling niet opgaat;

dat de omstandigheid dat het Vereveningsfonds bij de beschikking 13-58 was belast met de uitvoering van de vereveningsinstelling, alsmede dat destijds herhaalde malen aan een groot aantal ondernemingen van de Gemeenschap soortgelijke beloften waren gedaan welke ook waren nagekomen, verzoeksters in de waan kon brengen dat de gedane beloften rechtsgeldig waren en met de bedoelingen van de Hoge Autoriteit overeenstemden;

dat hiertegen niet kan worden aangevoerd, dat zowel de aard van de vereveningsinstelling als de beginselen van het Verdrag met een dergelijke toepassing van de voor de verevening geldende voorschriften in strijd waren;

dat toch, ongeacht de waarde van een dergelijk betoog, vaststaat dat de vrachtpariteit eerst bij de beschikking 18-60 in duidelijke en uitdrukkelijke bewoordingen is verboden;

dat het begrijpelijk is dat verzoeksters, zonder diepgaand onderzoek van de rechtsvragen die ter zake konden rijzen, deze vergoeding als een normale toepassing van de geldende voorschriften hebben opgevat;

2. *Ten aanzien van de door verzoeksters geleden schade*

Overwegende dat verzoeksters de schade waarvoor zij vergoeding vorderen vaststellen op de bedragen van de vrachtvergoeding die aan haar zijn beloofd of uitgekeerd;

dat het Hof deze berekeningswijze niet aanvaardt;

dat toch de fout waaruit de aansprakelijkheid van de Hoge Autoriteit voortvloeit niet is gelegen in het feit dat zij bedoelde vergoeding niet heeft uitbetaald, doch in het ontbreken van een behoorlijk toezicht op de organen die met de vereveningswerkzaamheden waren belast;

dat de vraag betreffende het bestaan en de omvang van de schade derhalve uit dit oogpunt dient te worden beschouwd;

Overwegende dat eerst dan zou kunnen worden aangenomen dat verzoeksters schade hebben geleden, indien werd bewezen dat zij bij de aankoop van scheepssloopschroot, exclusief de vrachtvergoeding, een hogere prijs hadden moeten betalen dan bij de aankoop van importschroot;

dat verzoeksters ter zake geen bewijs hebben bijgebracht of bewijsaanbod hebben gedaan;

dat de vorderingen derhalve niet voor toewijzing vatbaar zijn;

TEN AANZIEN VAN DE KOSTEN

Overwegende dat verzoeksters in het ongelijk zijn gesteld en derhalve overeenkomstig artikel 69 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen in de kosten dienen te worden veroordeeld;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord partijen in haar pleidooien;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 35, 40 en 53 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

HET HOF VAN JUSTITIE

Rechtdoende,

Verwerpt de beroepen;

Veroordeelt verzoeksters in de kosten;

Ontzegt het meer of anders gevorderde.

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdeenenzestig.

	DONNER	RUEFF
DELVAUX	HAMMES	ROSSI

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op vijftien december negentienhonderdeenenzestig.

De Griffier,	*De President,*
A. VAN HOUTTE	A. M. DONNER